

Arrest

nr. 240 264 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2018 dient de verzoekster bij de Belgische autoriteiten een (tweede) verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft deze negatieve

beslissing bevestigd met het arrest nr. 231 011 van 9 januari 2020, waarbij werd beslist om de verzoekster niet als vluchteling te erkennen en om haar de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 28 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 2 maart 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam: D.

voornaam: M.

geboortedatum: (...) 1945

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Tadzjikistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en licht haar middel als volgt verder toe:

“De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet : "6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt

- 4.2. Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven. "

- 4.3. Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinqües wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 4.4. Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 4.5. Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

- 4.6. Aangaande het privé- en familieleven van de verzoekster

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft : "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende: "De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief familie- en gezinsleven. De verzoekster, weduwe, vormt een kerngezin met haar kleindochter. Haar zoon en zijn gezin wonen ook in de buurt.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van de verzoekster. De verzoekster woont samen met haar kleindochter, mevrouw S., B. (R.R. nr. ...) aan de G(...) te 9800 Deinze. Zij heeft heel veel steun aan haar aanwezigheid. De verzoekster is op heden 74 jaar oud en heeft medische problemen. Haar kleindochter steunt haar dan ook op morele en materiële wijze. Ze is bovendien een hulp in huis en helpt om de administratie van haar grootmoeder op orde te houden.

De zoon van verzoekster, de heer B., M. (R.R. nr. ...) is met zijn gezin woonachtig aan de K(...) Deinze. Hij woont samen met zijn gezin bestaande uit F., S. (...), K., B. (...) en S.-J., B. (...). Dat zijn respectievelijk de schoondochter van verzoekster en haar andere kleinkinderen.

De familieleden van de verzoekster zijn allen erkend als vluchteling en er is een duidelijke afhankelijkheidsband.

Verzoekster heeft geen familie meer in Tadzjikistan, buiten twee zussen tevens op hoge leeftijd.

Ze ontvangt geen pensioen.

Mevrouw heeft medische problemen en legt attesten voor waaruit blijkt dat zij kampt met:

- Diabetes mellitus type 2;*
- morbide obesitas;*
- chronische pancreatitis ;*
- anterieure buikhernia rechts para-umbiliaal met een breukpoort van 3,3 cm op 3,9 cm*

Mevrouw heeft medische zorgen en opvolging nodig. Ze heeft in 2019 ook verschillende operaties moeten ondergaan. Zij legt hiervan de facturen voor. Daaruit blijkt dat verzoekster gehospitaliseerd was van 27/11/2019 tot 29/11/2019 en geopereerd werd aan de anterieure beukhernia.

De gezondheidszorg in Tadzjikistan is vatbaar voor verbetering en veel alleenstaande gepensioneerden vallen tussen de mazen van het net. Dit mede door de hoge graad van corruptie in Tadzjikistan.

Daarnaast kampt de gezondheidszorg met onderbemanning, tekort aan medicijnen en inefficiëntie (http://www.euro.who.int/_data/assets/pdf_file/0007/308833/HiT-Tajikistan.pdf).

De enige persoon die haar zou kunnen helpen is haar zoon maar die is erkend vluchteling in België en kan evident niet terug naar Tadzjikistan. De zoon van mevrouw helpt haar dan ook waar hij kan door verschillende kosten op zich te nemen en staat haar materieel bij.

Er is een duidelijke afhankelijkheidsband tussen de verzoekster en haar inwonende kleindochter en bij uitbreiding haar zoon en de andere kleinkinderen.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie en de medische situatie waar de verweerster in ieder geval kennis van heeft!

Dit mag evident verwonderen aangezien zelfs in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal verwezen wordt naar de familie en medische problemen van verzoekster in België.

- 4.7. aangaande de duurzame en lokale verankering van de verzoekster

De verzoekster wenst verder te benadrukken dat zij in België duurzaam en lokaal verankerd is.

4.7.1 Langdurig verblijf

De verzoekster kwam op datum van 28/07/2014 aan in België en deed een verzoek om internationale bescherming. Ze verblijft hier sindsdien ononderbroken (zie stuk 3).

Het CGVS nam op datum van 28/09/2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster stelde geen beroep in bij uw Raad. In 2016 wendde

verzoekster zich tot de DVZ om een nieuwe verzoek om internationale bescherming in te dienen. De verzoekster bood zich aan bij de pre-registratie en diende zich later aan te bieden bij de eigenlijke registratie. Ze stelt dat zij weldegelijk de website in de gaten hield, doch de datum van de registratie blijkbaar toch had gemist. Op datum van 20/07/2016 beëindigde de DVZ de behandeling van het verzoek. De verzoekster bood zich 14/06/2018 terug aan bij de DVZ en het tweede verzoek werd heropend. De verzoekster werd door het CGVS gehoord op datum van 04/10/2018. Het CGVS vond dat er voldoende nieuwe elementen aanwezig waren die de kans op een erkenning als vluchteling of het verkrijgen van de subsidiaire bescherming aanzienlijk verhogen en verklaarde het volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk bij beslissing van 15/10/2018. Zonder de verzoekster een tweede maal te horen nam het CGVS op datum van 28/06/2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het CGVS bij arrest van 13/01/2020 met nummer 236 707. De verzoekster verblijf op heden bijna zes jaar ononderbroken in België. Waarvan een groot deel in legaal verblijf nl. twee jaar en negen maanden. De verzoekster is hierdoor verankerd in België.

4.7.2 Familieleven

De verzoekster hierboven al op het feit dat al haar dichte familie nl. zoon, kleinderen (sic) en schoondochter allen in België wonen. Ze zijn erkend als vluchteling en kunnen onder geen beding terug naar het land van herkomst. De verzoekster woont samen met haar kleindochter, mevrouw S., B.A (R.R. nr. ...) aan de G(...) te 9800 Deinze. Zij heeft heel veel steun aan haar aanwezigheid. De verzoekster is op heden 74 jaar oud en heeft medische problemen. Haar kleindochter steunt haar dan ook op morele en materiële wijze. Ze is bovendien een hulp in huis en helpt om de administratie van haar grootmoeder op orde te houden. De zoon van verzoekster, de heer B., M. (R.R. nr. ...) is met zijn gezin woonachtig aan de K(...) te 9800 Deinze. Hij woont samen met zijn gezin bestaande uit F., S. (...), K., B. (...) en S.-J., B. (...). Dat zijn respectievelijk de schoondochter van verzoekster en haar andere kleinkinderen. De verzoekster heeft een duidelijke afhankelijkheidsband met haar dichte familie die bovendien erkende vluchtelingen zijn. De verzoekster verwees hoger naar haar medische problemen en haar leeftijd waardoor zij een kwetsbaar profiel heeft en een nood heeft aan ondersteuning.

4.7.3 Huisvesting

De verzoekster wenst verder te verwijzen naar het feit dat zij de eigenaar is van de woning gelegen aan de G(...) te 9800 Deinze. Ze legt de notariële akte voor (zie stuk 13). De verzoekster heeft dus niet alleen duurzame huisvesting voor zichzelf maar ze heeft ook een aanzienlijk bedrag in de Belgische economie geïnvesteerd. Het aankoopbedrag van de woning bedroeg immers 210.000,00 EUR om dit bedrag te kunnen betalen heeft verzoekster bovendien al haar eigendommen in Tadzjikistan verkocht, waardoor ze bij terugkeer nergens terecht kan.

- 4.8. De verzoeker kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt. Nochtans heeft de verweerder evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De verweerder heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn. De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het Bestuur, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, een evaluatie conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gemaakt heeft die luidt als volgt:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening let het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

☐ Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

☐ Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde dat haar zoon in legaal België verblijft, maar die behoort niet tot de gezinskern van betrokkene. Er bevinden zich in het dossier geen medische

documenten die bewijzen dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon.

□ Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde verschillende medische problemen te hebben en legde hiervan medische documenten neer. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 27/02/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 17/02/2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het Bestuur, vóór het nemen van de bestreden beslissing, geen evaluatie gemaakt zou hebben conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch dat haar medische toestand werd veronachtzaamd.

Er werd aangetoond dat verzoekster geen kerngezin vormt met haar zoon, hetgeen bevestigd wordt in voorliggend verzoekschrift.

Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar zij thans aanhaalt een kerngezin te vormen met haar kleindochter, die bij haar inwoont, toont zij niet aan in functie hiervan een verblijfsaanvraag te hebben ingediend. Zij toont evenmin met een begin van bewijs aan van haar kleindochter afhankelijk te zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar zij stelt eigenares te zijn van de woning gelegen op de G(...) te Deinze, toont zij niet met verwijzing naar een wetbepaling aan dat dit haar verblijfsrecht zou moeten geven.

Waar zij opmerkingen maakt aangaande gezondheidszorg in Tadzjikistan die voor verbetering vatbaar is, evenals de hoge corruptie aldaar, beperkt zij zich tot een ongestaafd betoog.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van diezelfde wet werd vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk te verblijven dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn.

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de weigeringsbeslissing van de CGVS d.d. 28.06.2019 en het bevestigingsarrest van de Raad d.d. 09.01.2020.

De bestreden beslissing is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden.

Verzoekster toont verder met haar middel niet aan in welke mate artikel 3 EVRM geschonden zou zijn.

Zij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan verzoeksters persoonlijke situatie. Er dient

verder te worden benadrukt dat haar verzoek om internationale bescherming door de CGVS geweigerd werd en bevestigd door de Raad.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.3. Beoordeling

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1, van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van dezelfde wet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk. Op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met de concrete gezins- en/of familiale situatie en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Waar de verzoekster laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelf de motieven moeten worden opgenomen aangaande de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde situaties, dient erop te worden gewezen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde van de minister, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke

motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen of situaties dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In casu dient dus minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand en haar concrete gezins- en/of familiale situatie, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Het hoger belang van het kind dient *in casu* niet te worden onderzocht aangezien uit niets blijkt dat de verzoekster nog minderjarige kinderen zou hebben.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, heeft de gemachtigde in een afzonderlijke nota (zie administratief dossier, nota d.d. 28 februari 2020) een evaluatie gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze nota bevat de volgende beoordeling:

“Evaluatie artikel 74/13

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben.
- Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde dat haar zoon in legaal België verblijft, maar die behoort niet tot de gezinskern van betrokkene. Er bevinden zich in het dossier geen medische documenten die bewijzen dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon.
- Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde verschillende medische problemen te hebben en legde hiervan medische documenten neer. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 27/02/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 17/02/2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De verzoekster voert onder meer aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij samenwoont met haar kleindochter, S. B., die erkend vluchteling is in België en van wie zij, gelet op haar medische toestand, afhankelijk zou zijn. Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster het bewijs dat zij en S. B. sedert 2 augustus 2018 op hetzelfde adres zijn ingeschreven (stuk 4, uittreksel uit het vreemdelingen- en wachregister met gezinssamenstelling d.d. 15 juli 2019) en dat S. B. erkend werd als vluchteling (stuk 5, uittreksel uit het vreemdelingenregister d.d. 22 mei 2014). Deze feitelijke gegevens worden in de nota met opmerkingen op geen enkele wijze betwist. Bovendien blijkt uit 's Raads arrest nr. 231 011 van 9 januari 2020, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen, dat de verzoekster reeds voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing heeft gewezen op het feit dat zij met haar kleindochter samenwoont. In het voornoemde arrest wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een attest van gezinssamenstelling voegt (bijlage 9), waarmee zij wil aantonen dat haar kleindochter bij haar inwoont, volgens verzoekende partij omwille van de problemen met haar ouders ten gevolge van de bekering van verzoekende partij, bemerkt de Raad dat dit attest louter aantoont dat haar kleindochter bij haar inwoont. Het is evenwel niet van aard de door verzoekende partij beweerde problemen met haar familie aan te tonen.”*

Het blijkt zodoende dat de gemachtigde van de minister, bij het treffen van de bestreden beslissing, op de hoogte was van verzoeksters verklaring dat haar kleindochter bij haar inwoont, alsook van het feit dat zij hieromtrent bij de Raad een attest van gezinssamenstelling had voorgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde op enig moment de moeite heeft genomen om deze

gezinssituatie te verifiëren. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de vermeldingen van de hierboven geciteerde nota, noch uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde van de minister, bij of kort vóór de afgifte van het thans bestreden bevel, heeft onderzocht of de banden tussen de verzoekster en haar inwonende kleindochter al dan niet dermate nauw zijn dat zij aan een terugkeer van de verzoekster in de weg zouden staan. In de geciteerde nota wordt enkel ingegaan op de banden tussen de verzoekster en haar niet-inwonende meerderjarige zoon, maar niet op de concrete banden tussen de verzoekster en haar kleindochter die bij haar inwoont.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het treffen van het thans bestreden bevel nagelaten heeft om op zorgvuldige wijze alle elementen van verzoeksters actuele gezins- en familiale situatie in rekening te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Waar de verweerder argumenteert dat de verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde aangezien zij niet aantoonde afhankelijk te zijn van haar kleindochter en zij evenmin aantoonde dat zij in functie van haar kleindochter een verblijfsaanvraag heeft ingediend, komt het verweer neer op een *a posteriori*-beoordeling die de vastgestelde onzorgvuldigheden niet kan herstellen. De Raad heeft echter geen schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld, maar wel van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vervatte verplichting. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk de verplichting op om reeds bij of kort voorafgaand aan het treffen van een verwijderingsbeslissing, het gezins- en familiaal leven van derdelanders in rekening te nemen. *In casu* blijkt niet dat de gemachtigde bij het treffen van het thans bestreden bevel enig onderzoek heeft gevoerd naar het eventuele bestaan van beschermenswaardige banden tussen de verzoekster en haar kleindochter, niettegenstaande hij op de hoogte was of minstens diende te zijn van het feit dat zij samenwonen. Het verweer achteraf kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wegens het gebrek aan enig onderzoek, in weerwil van de duidelijke onderzoeksplicht die deze bepaling aan het bestuur oplegt, naar de concrete aard van de gezinsbanden tussen de verzoekster en haar inwonende kleindochter en bij gebrek aan enige vorm van belangenafweging ter zake op een relevant moment voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE